

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **PRO CIVITAS, s.r.o.** so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, IČO: 45869464, zastúpenej advokátskou kanceláriou verita, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karpatská č. 18, proti povinnému **A. Č.**, bývajúcej v D., o vymoženie **784,02 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 8 Er 558/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2013 sp. zn. 24 CoE 97/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku z 22. októbra 2010 sp. zn. IIA0410020 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Senica uznesením z 28. septembra 2012 č. k. 8 Er 558/2011-47 uvedenú žiadosť súdneho exekútora zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že právna predchodkyňa oprávnenej (Poštová banka, a.s.) a povinný uzavreli úverovú zmluvu, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Dospel k záveru, že na daný prípad treba aplikovať ustanovenia § 44 Exekučného poriadku, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rozhodcovská doložka nebola so spotrebiteľom osobitne dojednaná, v úverovej zmluve splývala s ostatnými štandardnými

podmienkami a spotrebiteľ mohol úverovú (formulárovú) zmluvu ako celok buď odmietnuť alebo sa podrobiť podmienkam dodávateľa bez toho, aby mal reálnu možnosť posúdiť obsah rozhodcovskej doložky a jej právne dôsledky. Doložka vytvorila v neprospech spotrebiteľa nerovnováhu práv a povinností účastníkov spotrebiteľskej zmluvy aj preto, lebo spotrebiteľovi sa ňou odoprela ochrana poskytovaná ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, a tiež preto, lebo spotrebiteľ sa ňou vzdal svojho práva domáhať sa ochrany v konaní pred všeobecným súdom. Dodávateľom vopred naformulovaná doložka vyznievala totiž tak, že každý prípadný spor dodávateľa a spotrebiteľa musí byť prejednaný pred rozhodcovským súdom. Takáto doložka je v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách neplatná. V nadväznosti na to súd prvého stupňa konštatoval, že doložka s takýmito dôsledkami je považovaná za nekalú aj v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý z tohto dôvodu nie je vykonateľný exekučný titul. Vzhľadom na to žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Toto uznesenie napadla oprávnená odvolaním.

Krajský súd v Trnave uznesením z 8. októbra 2013 sp. zn. 24 CoE 97/2013 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Konštatoval, že súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ zisťoval, či úverová zmluva neobsahuje neprijateľnú podmienku. Túto otázku bol oprávnený riešiť bez ohľadu na to, či spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania využil všetky možnosti ochrany, ktoré mu zákon priznáva v rozhodcovskom konaní. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvého stupňa nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, len realizoval svoje § 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Aj podľa názoru odvolacieho súdu má v danom prípade rozhodcovská doložka charakter neprijateľnej podmienky, ktorá v právach a povinnostiach zmluvných strán spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a súd prvého stupňa ju opodstatnene považoval za neplatnú. Správny je nielen záver súdu prvého stupňa, že označený rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľný exekučný titul (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), ale aj záver, že právna predchodkyňa oprávnenej nepostupovala dôsledne podľa § 93b zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a že

žiadosť súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie bolo potrebné zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie buď zmeniť tak, že dovolací súd „poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie“, alebo zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo súdy v danom prípade: a) rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p), b) rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), c) rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), d) odňali oprávnenej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), e) konanie zaťažili tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a f) svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poznamenala, že jej dovolanie je prípustné aj v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou – vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3 ECdo 161/2014, 5 ECdo 322/2013, 5 ECdo 323/2013, 5 ECdo 318/2013, 3 ECdo 206/2014, 3 ECdo 178/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (a to tak vo vzťahu k návrhu na prerušenie dovolacieho konania, ako aj k odmietnutiu dovolania), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová